

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 29 JUNI.

Kiezing van den 1sten juli.

Kandidaten der Katholieke Vereeniging.

COART JUSTIN,
DARIS, advocaat,
MEYERS, advocaat,
NOSENT, advocaat,
RENARD-STAS,
SCHAETZEN OSCAR,
SLEGERS, geneesheer,
SWECK LAMBERT,
VAN ORMELINGEN, notaris,
VROONEN-AERTS.

Wij verzoeken alle kiezers die verlangen te stemmen voor de katholieke kandidaten, de namen dezer heeren te schrijven zoo als het hierboven aangeduid is, zonder er andere aanduidingen bij te voegen.

De namen moeten met zwarten inkt geschreven zijn op den kant van het stembriefje waar de zegel zich niet bevindt. Het stembriefje moet juist in vieren geplooid zijn en geen het minste teeken dragen waaraan men het zou kunnen herkennen. Dus geene onnodige plooiën, geene inktvlekken van buiten of van binnen, geene uitschrabbingen.

De stembriefjes die meer namen bevatten dan er kandidaten te kiezen zijn, zijn ook van geener waarde.

Al deze bepalingen moeten stiptelijk in acht genomen worden ten einde voor te komen dat de stembriefjes ongeldig verklaard worden.

Burgers van Tongeren, wij komen u voor de laatste maal aanwakkeren om den grooten plicht te overwegen dien gij maandag zult te vervullen hebben. Om dien plicht na geweten te volbrengen, moet gij u met geene persoonlijke kwestien bekommeren.

De personen zijn voor niets in de kiezing, ofschoon wij met recht kunnen herhalen dat, onder het opzicht der persoonlijke waarde, de katholieke kandidaten verre den voorkeur boven de liberalen verdienen.

Er zou inderdaad wel weinig aan gelegen zijn of het Piet of Jan is die op het stadhuis zit, indien er in den gemeente-raad niets anders dan stoffelijke belangen moesten behandeld worden.

Had de gemeente-raad niets anders te doen dan de straten te doen paven, de lanteerens aan te steken en op de prijsuitdeelingen de

kleine kinderen te pooten, dan gelooven wij gaarne dat de eene kandidaat zoo goed zou zijn als de andere.

Maar de regering heeft zich nog met wat anders bezig te houden en de zedelijke vraagstukken, die door den gemeente-raad moeten opgelost worden, zijn van zoo buitengewoon groot belang, dat geen eerlijk man, met de hand op het geweten, de oplossing derzelve aan eene liberale meerderheid kan toevertrouwen.

Kiezers, wanneer gij in u zelven zegt dat het van den wil van den gemeente-raad afhangt om het godsdienstig onderwijs in ons kollegie te behouden of af te schaffen; wanneer gij u zegt dat het van niemand anders dan van het gemeente bestuur afhangt om de gewijde aarde des kerkhofs te doen eerbiedigen of te laten ontheiligen, dan vragen wij u of gij de stem van uw geweten u niet hoort toeroepen dat gij niet moogt medehelpen om de liberalen meester op het stadhuis te maken?

Menige brave mensch liet zich in vroegere kiezingen afschrikken door de bedreigingen der liberalen.

Het gouvernement was liberaal, en wie durfde stemmen voor eenen katholieken kandidaat, moest lijden wat er van kwam. Hij hoefde niets te vragen aan het gouvernement; zijne zonen konden geene aanspraak maken op het geringste plaatsje; hij was een vreemdeling in zijn eigen land, hij was buiten alle gunsten gestoten.

Deze onrechtvaardige toestand duurde zoo lang het liberaal ministerie aan het roer was. De liberalerij maakte daarvan gebruik ten voordeele harer kandidaten. De kleine kiezer werd bedreigd en gedwongen zijne stem aan den liberalen kandidaat te geven.

Heden is de toestand veranderd. Het land heeft het liberaal ministerie omver geworpen; een katholiek bestuur heeft de plaats der liberale ministers ingenomen. De kleine kiezer heeft vandaag niets meer te vrezen van de liberale bedreigingen. Onze tegenstrevers zijn gelukkiglijk onmachtig geworden door het vallen van het liberaal ministerie.

Vandaag hebben wij een ministerie dat recht geeft aan wie recht toekomt. Niemand moet zich heden laten schrik aanjagen door de liberale bedreigingen. De liberalen zijn bij het gouvernement geheel onmachtig.

Kiezers, doet dus uwen plicht. En meent gij recht te hebben om voor u of voor uwe kinderen aanspraak te maken op de eene of andere gunst, wendt u dan met vertrouwen tot onzen achtbaren senator M. den baron

DE SAMENZWERING.

Historische novelle naar het Hoogduitsch.

(Vervolg.)

Hem volgde langzaam, maar het kalme, ernstige gelaatstrekken, de gevangene, dien nu het voorrecht van eene eenzame wandeling zou ten deel vallen; het was Ernst, de schilder Ernst, de trouwe aanhanger der deutsche zaak en van zijnen Duitschen gebieders.

— Zoo, zeide de gevangenenbewaarder, hier kunt gij nu een uur lang wandelen. Het is hier altijd toch noch lichter en beter dan binnen.

— Ja, hier is het beter zuchtte Ernst, terwijl hij adem schepte.

— Wanneer gij nog iets verlangen mocht, zeg het dan, ging de gevangenenbewaarder voort. Ik heb bevel, om al uwe wenschen te vervullen.

— Allen, op een na, zeide Ernst met een droevigen lach, Allen, uitgezonderd den eenigen wensch, dien een ter dood veroordeelde hebben kan, den wensch naar vrijheid.

— Ja, voorzeker, riep de wachter, luidkeels lachend, de vrijheid kan ik u niet geven? Dien wensch kan ik niet vervullen.

— Nu, zeide Ernst, dan heb ik nog maar één verlangen. Laat mij met rust, laat mij alleen zijn.

— Dien wensch kan ik vervullen, en het zal terstond geschieden, bromde de wachter, terwijl hij langzaam naar de deur terugtrad, en haar kletterend weder achter zich sloot.

Ernst was alleen, op met een soort van smartelijk welbehagen keek hij in het rond, zag op naar den blauwen hemel, en wandelde langzaam en geinzend op en neer.

« Het is voorbij, » zeide hij zacht en droevig tot zich zelve, « het leven is zijnen ondergang

nabij. Men heeft mij de boeien van de banden genomen, ten teeken, dat de vrijheid, die de dood mij geven zal, een aanvang gaat nemen! »

« Vrijheid, » riep hij eensklaps uit, er is alzo een vrijheid, en dit woord, waarnaar de volkeren sinds eeuwen smachten, het is geen waan, neen, de dood leert mij, dat er eene vrijheid is! Ja, doch enkel in den dood? In het leven lacht ons dat groote woord als een verwijderde ster, als een lichtbeeld toe, en zoodra wij verlangend daar naar grijpen, zinkt het weg in het niet! Neen, het is geen waan, ik kan het niet gelooven, dat deze draag, dit dorsten naar vrijheid, het welk duizenden voor mij met hun bloed hebben bezgeld, een ijdele waan zou zijn. De dorst naar vrijheid, die in den mensch brandt, is een teeken van zijne goddelijkheid, en ons leven is een godsdienst, aan haar toegewijd. Ja, de vrijheid is godsdienst, is God zelf, onzichtbaar, omdat zij God is. Ik. . .

Een gedruisch aan de deur stoorde hem: « Hoe, » zeide hij, « komt men nu reeds, om mij te halen? Is de nacht reeds ten einde, mijn laatste nacht? wat sinder ik? Wat beef ik? . . . De dood maakt mij immers vrij? »

De deur werd geopend, Aurelia vloog naar binnen en stormde met open armen op Ernst toe.

— O, riep zij. Ik heb u weder!

En zij zag in verrukking naar hem op. Hij zag haar verbaasd en uitvorschend, aan, als vreesde hij door een droombeeld zijner overprikkelde verbeelding te zullen bedrogen worden.

Vervolgens legde hij onderzoekend zijne hand op haar hoofd, en nu, daar hij zag, dat het waarheid en werkelijkheid, dat het Aurelia was, en geen droombeeld, nu vloog er een gelukkig lachje over zijn bleek gelaat.

— Ja, gij zijt het, zeide hij zachtjes.

— O, Ernst, riep zij jubelend, gij zult niet sterven, gij zult leven, leven voor mij!

de Woelmont, tot onze geachte representanten MM. Julliot en graaf de Borchgrave. Deze zijn heden in staat om u het recht doen te bekomen dat de liberalen u zouden willen betwisten.

Het gaat kiezing worden en de liberalen voelen dat het tijd is van de katholieke burgers het lint voor den mond te strijken. Zij schreeuwen gelijk kiekens die het mes in de keel voelen, dat zij zoo goed katholiek zijn als wie het ook zij en dat zij de allerbeste inzichten van de wereld hebben.

Maar wanneer men hun vraagt wat zij willen doen met kerkhof en katholiek onderwijs dan is er geen woord uit hun te krijgen.

In de herbergen, of achter muur en deur, durven zij hoog spreken, maar komt het er op aan om publiek te verklaren welke hunne inzichten zijn, dan zijn zij met geen honderd pond kaarsen te vinden.

Schreeuwen in de herbergen, waar geen eerlijk man met hun rusie wil maken, dat is gemakkelijk. Maar terwijl de liberale kandidaten zich de moeite geven om omzembrieven aan de kiezers te zenden, hoe komt het dan dat zij daar niet durven inzetten hoe zij de groote vraagstukken willen oplossen die aan den gemeente-raad moeten onderworpen worden?

De katholieke kandidaten hebben hen in hunnen omzendbrief beschuldigd van het katholiek kerkhof door de baldadigheden der vrijgeesten te willen laten onteeren.

Wat antwoorden de liberalen daarop? Niets.

Zij zeggen heel eenvoudig dat zij de politie van het kerkhof aan den burgemeester zullen overlaten. Dus indien de liberalen gekozen worden en indien een hunner burgemeester genoemd wordt, adieu katholiek kerkhof. Hij zal er mede doen wat alle liberalen burgemeesters van het land doen, en men weet wat dat wil zeggen. Sterft er een vrijdenker die op zijn doodsbed noch van God noch van gebod wil hooren, die den priester en de sacramenten verstoot, de liberale burgemeester zal hem in het gewijde gedeelte des kerkhofs doen begraven, de tongersche godverzakkers zullen op zijn graf goddelooze redevoeringen komen uitspreken in dewelke zij alles beledigen wat een eerlijk man en een kristen mensch eerbiedigt, de graven onzer ouders, onzer echtgenooten, onzer kinderen zullen geschonden worden, de heilige stilte des grafzals door de baldadige tooneelen der vrijdenkers ontheiligt worden en, goede tongersche kiezers, de liberale kandidaten die u vandaag

De koning schenkt u gratie!

— Hij schenkt mij gratie? vroeg hij ongelovig.

— Ja, hij schenkt u gratie. Mevrouw Allix heeft dit bewerkt; aan haar alleen hebben wij dat geluk te danken. Gij zijt vrij! Zie hier dit papier. Het is eene bevestiging. Gij behoeft niets te doen, dan uwen naam daaronder te zetten en gij zijt vrij, en aan mijne hand verlaat gij deze gevangenis, en als een vrij man weder naar buiten, in de schoone, vrije wereld.

— En wat houdt dat papier in? vroeg hij, het van haar afnemend.

— O, wat bekommert gij u nu daarom, riep zij haastig, het zijn formaliteiten, anders niet. De hoofdzaak is, gij wordt vrij, het leven heeft u weder. Neem dit potlood, schrijf uwen naam onder dit papier, en dan, laat ons hand in hand van hier gaan. Buiten wacht ons het ruittuig van Mevrouw Allix, dat ons terstond van hier naar de kerk brengt, om te trouwen. Mevrouw Allix en de koning zelf willen als getuigen bij ons huwelijk, tegenwoordig zijn. Neem dus dit papier, onderteken, en kom dan.

Hij legde langzaam maar met kracht zijne hand op haren schouder.

— Aurelia, riep hij luid en gebiedend, ik eisch van u, dat gij mij zeggen zult, wat dit papier inhoudt. Het bevat de voorwaarden, niet waar? de voorwaarden, onder welke de koning mij gratie schenkt?

— Ja, de voorwaarden, zegde zij verlegen.

— Hoe laiden die? Ik eisch van u, dat gij het mij zegt!

— De koning schenkt u het leven, de vrijheid, zeide zij bevend. Alleen zult gij zweren, dat gij nooit de wapenen tegen hem of tegen Frankrijk zult oppatten, dat gij nooit aan den keurvorst zult schrijven, noch brieven van hem ontvaangen, noch op eenige wijze u met hem in verbinding

na loopen om uwe stem te bekomen, zullen dat allemaal laten gebeuren, omdat, volgens hun, de burgemeester alleen de politie heeft van het kerkhof!

En dat men niet zegge dat dat in Tongeren niet zal gebeuren. Dat gebeurt alle dagen in alle steden waar de liberalen de bovenhand hebben op het stadhuis.

Kiezers, wanneer gij ziet dat de liberale kandidaten zelfs niet durven schriftelijk op het papier verklaren dat zij het katholiek kerkhof willen eerbiedigen, zegt u dat niet genoeg dat zij het inzicht hebben om met het katholiek kerkhof te handelen gelijk hunne vrienden van alle andere liberale steden handelen in zake van begrafenissen? Verlangt gij die schandalen in Tongeren bij te wonen? Stemt dan maar voor de liberalen.

Maar indien gij wenscht dat het kerkhof eene godsdienstige plaats blijve, waar gij in vrede op het graf uwer overledene bloedverwanten kunt nederknien, zonder gestoord te worden door de baldadigheden ter tongersche godloochenars, dan gebiedt uw plicht u uwe stem te geven aan de katholieke kandidaten.

Wanneer het op kiezing afgaat, dan zijn onze liberalen allen kleine heiligskes; zoekt gij tusschen honderd dan vindt gij er geenen enkelen die vijand is van kerk of godsdienst.

Wilt gij weten, kiezers, wat eigenlijk de tongersche liberalen zijn, gaat dan hun gedrag na, buiten den tijd der kiezingen.

Telt eens op uwe vingers hoeveel gij er vindt tusschen de liberale kandidaten die hunnen paaschen niet houden? En vraagt u dan of het geene schande is van aan eene katholieke stad zoals Tongeren zulke lijst van vrijgeesten te durven voorstellen!

Zijn zij niet tegen de religie, zij die hunnen paaschen niet houden?

Zijn zij niet tegen de religie zij die niet willen dat de kinderen het godsdienstig onderwijs in de school ontvangen?

Zijn zij niet tegen de religie, zij die het katholiek kerkhof willen onteeren?

Zijn zij niet tegen de religie zij die zelfs niet willen deel nemen aan de groote godsdienstige plechtigheid der processie?

Zijn zij niet tegen de religie zij die de schandalige *Vedette* ondersteunen en die zich door dat goddeloos blad doen ondersteunen?

Gij, katholieke kiezers, aan wie de liberale kandidaten uwe stemmen komen vragen, weet gij wat de *Vedette* is? Dat blad zegt: *het gezag der kerk zal verbrijzeld worden en de kerk zelve zal verdwijnen*. De *Vedette* zegt

stellen. Wanneer gij dit plechtig belooft en bezweert, zal de koning u niet alleen gratie schenken, maar hij benoemt u ook tot zijnen eersten kamerheer en mij tot hofdame der koningin.

— Dat wil zeggen, riep Ernst woedend, dat wil zeggen, dat ik mij moet verkoopen! Aan den vijand van mijn vaderland mij verkoopen!

— Dat wil zeggen, gij zult leven voor mij, en voor uw geluk! smeekte Aurelia.

Hij echter weerde haar af, en zag haar bijna toornig aan. Aurelia begreep, wat die blik beteekende, en als gebroken viel zij aan zijne voeten, en zag smeekend naar hem op.

— Ernst, riep zij in wanhoop. Ernst, neem het leven aan, indien gij mij niet wilt doden!

Hij richtte de knielende zachtkens op.

— Hoor, bad hij fluisterend, maar op vasten toon. Tot nu toe hebt gij slechts geluisterd naar de stem van uw hart, ik echter wil tot u spreken in naam van mijne en uwe eer! Bedenk wat men van mij eischt. Ik moet mij aan den vijand verkoopen, moet mijnen gebieders en mijn vaderland verlaten, om mijn ellendig leven wat te rekken. Aurelia, u te bezitten, 't zou mij tot den gelukkigste aller wenschen maken, maar tot zulk een prijs mag ik dat geluk niet koopen. Zulk toch eens, hoe zou ik voor u staan? Gebrandmerkt en onteerd! Ik zou geen moed hebben, om de oogen op te slaan, wanneer er een edele voorbij gaat. Ik zou geen moed hebben u aan te zien, die mij uwe achtung, niet meer zoudt kunnen schenken. Neen Aurelia, gij zelve kunt niet wenschen, dat ik zoo zal leven; gij zoudt mij verachten, indien ik het deed!

Zij sprak gem niet tegen, zij weende slechts en zuchtte, en vervolgens, na eene lange poos, vroeg zij met een fluisterende, klagende stem:

— O, is het dan onmogelijk, dat gij blijft leven?

— Ja, onmogelijk, zeide hij vastberaden. Ik